

I Livets Brænding

En Kærligheds-
roman.

3 Akter 65 Afdl.

Optaget af
Nordisk Films Co.

I Hovedrollen: Vald. Psilander.

A/S »FOTORAMA«
 ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
 o. s. lign. Materiale, med absolut Eneret.
 Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
 krav gjort gældende mod Vedkommende.

PERSONERNE:

Hugo Dyhre		Hr. <i>Psilander</i> .
Godsejer Praner		Hr. <i>Ch. Wilkens</i> .
Elise	{	Fru <i>Else Frølich</i> .
Ernst	{ hans Børn	Hr. <i>Carlo Wieth</i> .
Heinrich v. Selche		Hr. <i>Rob Schmidt</i> .

Har Danmarks berømteste Filmsskuespiller

Vald. Psilander

end baaret mange Films frem til Sejr —
større Triumf end den, han her fejrer, en
mere eklatant Sejr end den, han her vinder,
har han aldrig vundet!! Denne Film tager
Publikum om Hjertet, stemmer til Alvor og
maner til Ro — saa bedaarende spilles den!

AFDELINGERNE:

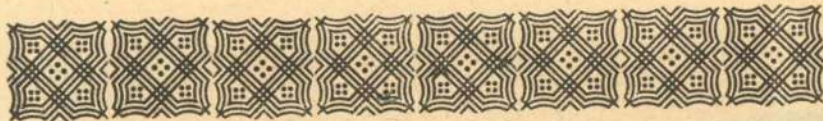
1. Efter en lystig Nat.
2. Hugo i sit Hjem.
3. Brevet fra Sagførereren.
4. Ruineret!
5. Hugo maa tjene til Livets Ophold.
6. I Hotel »Cosmopolite«.
7. En Plads som Tjener.
8. Den gamle Godsejer Praner med Familie.
9. En virkelig Gentleman-Tjener.
10. En betydningsfuld Samtale.
11. Datteren Elise.
12. »Har De Lyst til at blive min Tjener?«
13. Det nye Engagement tiltrædes.
14. Godsejeren rejser.
15. Ombord paa Damperen.
16. En drivende Mine.
17. Eksplosionen.
18. Kampen om Redningsbaadene.
19. »Red min gamle Fader, Heinrich!«
20. En Pjalt.
21. Hugo tænker kun paa sin Herre.
22. Reddet!
23. I Hovedstaden.
24. Ernst er en uforbederlig Spiller.
25. Spillegælden vokser.
26. Hvorledes den dækkes.
27. Hos Godsejer Praner.
28. En beundringsværdig Tjener.
29. Ernst flygter til Amerika.
30. Heinrich og Elise paa Ridetur.
31. »Rid efter dem, Hugo!«
32. »Godsejeren paalagde mig at passe paa Frøkenen!«
33. En grov Besked.

34. Uheldet.
35. Hugo kører Elise hjem i Bilen.
36. Et kedeligt Sygeleje.
37. Brevet fra Banken.
38. 200,000 Kroner!
39. Godsejeren gør Status.
40. Gælden betales.
41. En fattig Mand.
42. For at dække over Sønnen!
43. Forladt af Venner og Bekendte.
44. Heinrich v. Selche hæver Forlovelsen.
45. I en beskeden Lejlighed i Hovedstaden.
46. En usædvanlig Tjener.
47. Hugos Regnskab.
48. Midlerne svinder ind.
49. Plads som Tjener paa en Natkafé!
50. Elises Mistanke vækkes.
51. Paa Vej til Kaféen.
52. Blandt Solderister.
53. Et Møde under uventede Former!
54. En Bandit.
55. Hugos resolute Optræden redder Elise.
56. Afskediget.
57. Kærligheds-Tilstaaelsen.
58. Dagen derpaa.
59. Et lykkebringende Brev.
60. Igen en rig Mand.
61. Brevet til Ernst.
62. Det gamle Gods købes tilbage.
63. To Nyforlovede!
64. Naar Lykken vender tilbage.
65. Ende.

Vald. Psilander.

Hugo Dyhre har efter sin Fader arvet en betydelig Formue, der tillader ham at leve et sorgløst og letsindigt Ungkarleliv uden Tanke for Fremtiden. Men en Dag, da han mindst venter det, melder Livets Alvor sig. Fra sin Sagfører modtager han en kort og knap Meddelelse, gaaende ud paa, at hans Formynder, en Hr. Malting, er flygtet med hele hans Formue uden at efterlade sig noget Spor. For Hugo Dyhre der aldrig har kendt til økonomiske Bekymringer, er dette et frygteligt Slag. Han, som før kun af Navn vidste, hvad Fattigdom var — han er nu selv fattigere end den usleste Tigger, thi som det altid gaar i saadanne Tilfælde finder han sig nu, da Fattigdommen indhenter ham, staaende ganske alene, forladt og forraadt af alle sine Venner.

Hugo Dyhre, for hvem Arbejde hidtil har været noget ganske uvant, maa for at tjene til sit Brød tage Plads som Kelner paa Hotel »Cosmopolite«. Han ved ikke selv, at han med dette Skridt, der i Øjeblikket forekommer ham nedværdigende, i Virkeligheden træder sin Lykke i Møde.

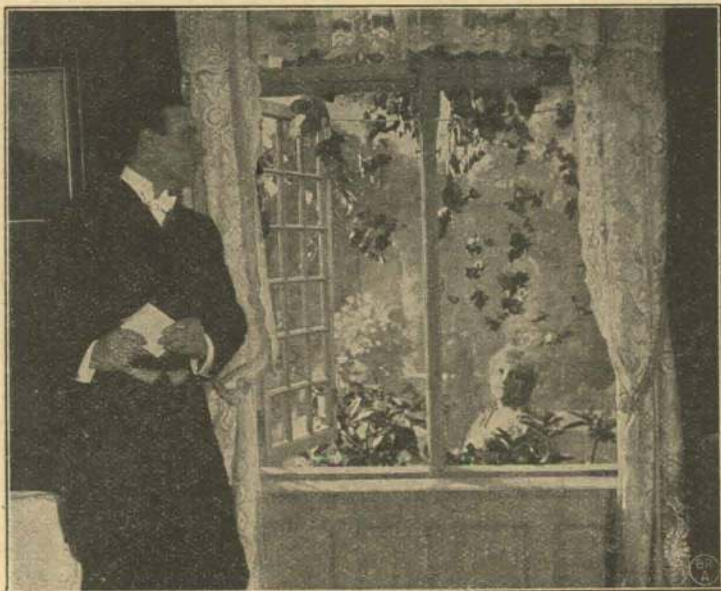
Paa Hotel »Cosmopolite« bor Godsejer Praner med Datteren Elise og hendes Forlovede, Premierløjtnant Heinrich v. Selche. De er kommen til Byen for at besøge Godsejerens Søn, Ernst, der er ansat som Fuldmægtig i en af Hovedstadens Banker. Godsejer Praner føler sig tiltalt af Hugo Dyhres hjælpsomme og beskedne Væsen og tilbyder ham Plads. Hugo Dyhre vil hellere end gerne forlade Hovedstaden, der paa saa mange Maader erindrer ham om hans Ulykke, og endnu mindre har han noget imod at tilbringe nogle Aar i Elises Nær-

Fortvivlede Udsigter.

hed. Ved det første Øjekast, han har vekslet med den unge Pige, er der mellem dem tilvejebragt en hemmelig Forstaaelse, der vokser for hver Dag, de lærer hinanden nærmere at kende. Inden de endnu har talt et Ord sammen om Kærlighed, føler de begge klart, at Skæbnen har bestemt dem for hinanden. De forstaar blot ikke, hvorledes de vel nogensinde skal naa hinanden tværs over det Svælg af sociale Fordomme, som foreløbig skiller dem.

Paa Rejsen hjem fra Hovedstaden støder Skibet, Familien Praner sejler med, paa en løsreven Mine. Der udbryder Panik ombord. Forgæves trygler Elise Løjtnant v. Selche om at bringe hendes gamle, svagelige Fader Hjælp. Hendes ridderlige Forlovede svarer kynisk, at han har vigtigere Ting at tage Vare paa. I en Situation som denne maa enhver være sig selv nærmest.

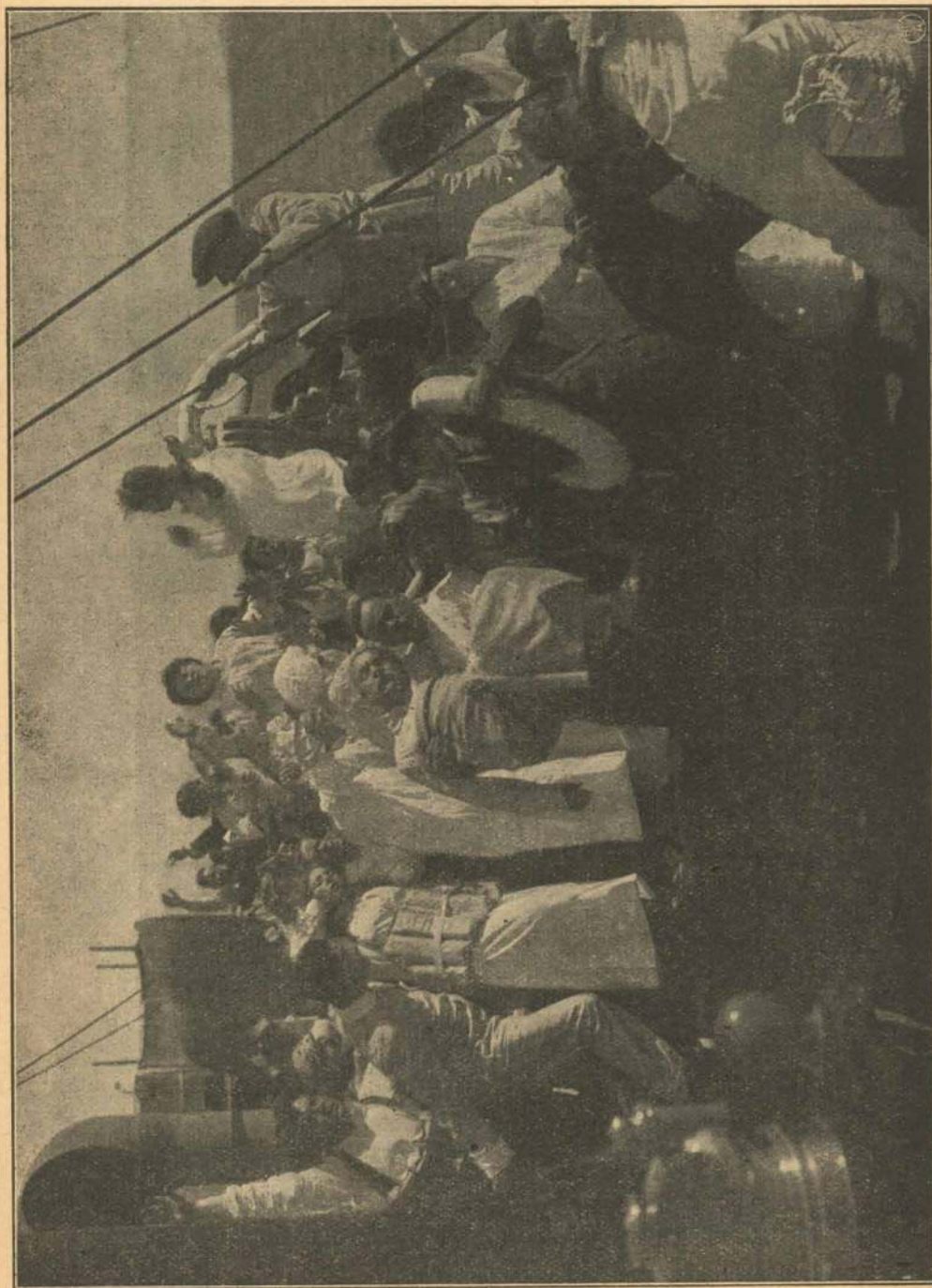

Kærligheden vaagner.

Saaledes tænker Hugo Dyhre ikke. Med Foragt for sit eget Liv trænger han ind i Godsejer Praners Kåhyt, og det lykkes ham at bringe sin Herre i Sikkerhed i en af Redningsbaadene.

Hugo Dyhre har ved denne fortjenstfulde Gerning ikke blot vundet Godsejer Praners Taknemlighed, men ogsaa Elises Hengivenhed. Men han skal faa Lejlighed til at yde sit Herskab endnu større Ofre.

Ernst, der er bleven tilbage i Byen, er en uforbederlig Spiller. Aften efter Aften søger han til Spilleklubberne. Adskillige Gange har hans Fader hjulpet ham ud af Forlegenhed. Hver Gang har den unge Mand lovet Bod og Bedring, men lige saa ofte falder han tilbage til sin Last. For at dække sine Tab, der taarner sig op om ham, har han allerede i en længere Periode systematisk bedraget den Bank, han er ansat i.

Sønnens Forbrydelse.

Da han indser, at han ikke kan fortsætte med denne Trafik, beslutter han at forlade Landet. Dagen efter modtager Faderen Underretning om Bedragerierne fra Bankdirektøren, der af Hensyn til Godsejer Praners uplettede Navn gerne vil undgaa at melde Sønnen til Politiet og derfor giver Faderen 6 Timer at skaffe Pengene i. Det drejer sig om den betydelige Sum 200,000 Kroner. Godsejer Praner gør hurtig sin Status op. Hvis han sælger sit Gods og dækker Sønnens Bedragerier, vil der netop være saa meget tilbage, at han og hans Datter med Nød og næppe kan slaa sig igennem i nogle Aar. Men den hæderlige, gamle Mand gør sig intet Valg. Han betaler.

Nogen Tid senere genfinder vi Fader og Datter i en lille Lejlighed inde i Byen. Alle Familiens gamle Venner har trukket sig tilbage fra dem, især efter at den gamle Mand for at befri Sønnen for enhver Mistanke har paataget sig Skylden

Ruineret.

for deres Fattigdom ved at udsprede, at han har ruineret sig paa Spekulationer. Løjtnant v. Selche benytter Anledningen til at hæve sin Forlovelse med Elise. Den eneste, som trofast bliver ved deres Side, da Ulykkerne styrter ind over dem fra alle Sider, er Hugo Dyhre. Han bliver i sin Plads uden at kræve Løn for sit Arbejde — ja, mere end det: naar det kniber med Husholdningspengene, skyder han til af sin egen Lomme. Da han er naaet Bunden af sin lille sammensparede Kapital, tager han sig en Plads som Kelner paa en Natkafé.

En Aften ser Elise ham hemmeligt forlade sit Værelse. Det vækker hendes Mistanke, at han er i Kjole og hvidt, og hun beslutter at følge efter ham for at erfare, hvilke nye Byrder han har paataget sig for hendes og hendes Faders Skyld. Hun ser ham forsvinde ind i den berygtede Natcafé. Hun gaar efter ham. Men aldrig saa snart er hun naaet indenfor,

før en Herre river fat i hende for at trække hende ned til sig. Da hun ser hans Ansigt, genkender hun ham. Det er Løjtnant v. Selche. Han har ogsaa genkendt hende. Da han tror, at det er hendes Fattigdom, som er Skyld i, at hun nu træffes paa dette Sted, haaner han hende. Men Hugo Dyhre er imidlertid kommen til. Med et vældigt Næveslag slaar han Tølperen i Jorden og befrier saaledes Elise for Fyrens modbydelige Tilnærmelser.

Denne Begivenhed betyder et Vendepunkt i Forholdet mellem Elise og Hugo Dyhre. Samme Aften tilstaar han hende sin Kærlighed, og hun rækker ham sin Mund og sine Hænder til Svar.

Den næste Dag bringer gode Nyheder til det lille Hjem, der i saa lang Tid kun har kendt til Sorger og Bekymringer. Hugo Dyhre faar Meddelelse om, at hans bedrageriske Formynder er bleven arresteret, medens han endnu fandtes i Besiddelse af Hugo Dyhres Formue. Det første de to Nyforlovede foretager sig, efter at have faaet denne glædelige Efterretning, er dels at sørge for at købe Praners gamle Gods tilbage og dels at telegrafere til Ernst, at han har deres og Faderens Tilgivelse og godt kan komme tilbage. Og saaledes forener alle gode Aander sig om — trods alt — at berede den gamle Godsejer en lys og glædelig Livsaften.

I Livets Brænding

En Kærligheds-
roman,
3 Akter 65 Afdl.

Optaget af
Nordisk Films Co.

I Hovedrollen: Vald. Psilander.

AIS »FOTORAMA«

*øjer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.*

*Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende med Vedkommende.*

PERSONERNE:

Hugo Dyhre Hr. *Psilander*.
Godsejer Praner Hr. *Ch. Wilkens*.
Elise { hans Børn Fru *Else Frølich*.
Ernst { Hr. *Carlo Wieth*.
Heinrich v. Selche Hr. *Rob Schmidt*.

Har Danmarks berømteste Filmsskuespiller

Vald. Psilander

end baaret mange Films frem til Sejr —
større Triumf end den, han her fejrer, en
mere eklatant Sejr end den, han her vinder,
har han aldrig vundet!! Denne Film tager
Publikum om Hjertet, stemmer til Alvør og
maner til Ro — saa bedaarende spilles den!

AFDELINGERNE:

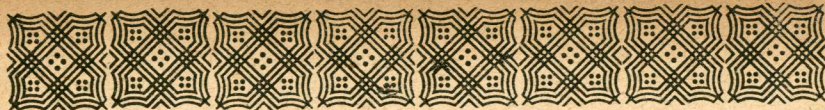
1. Efter en lystig Nat.
2. Hugo i sit Hjem.
3. Brevet fra Sagføreren.
4. Ruineret!
5. Hugo maa tjene til Livets Ophold.
6. I Hotel »Cosmopolite«.
7. En Plads som Tjener.
8. Den gamle Godsejer Praner med Familie.
9. En virkelig Gentleman-Tjener.
10. En betydningsfuld Samtale.
11. Datteren Elise.
12. »Har De Lyst til at blive min Tjener?«
13. Det nye Engagement tiltrædes.
14. Godsejeren rejser.
15. Ombord paa Damperen.
16. En drivende Mine.
17. Eksplosionen.
18. Kampen om Redningsbaadene.
19. »Red min gamle Fader, Heinrich!«
20. En Pjalt.
21. Hugo tænker kun paa sin Herre.
22. Reddet!
23. I Hovedstaden.
24. Ernst er en uforbederlig Spiller.
25. Spillegælden vokser.
26. Hvorledes den dækkes.
27. Hos Godsejer Praner.
28. En beundringsværdig Tjener.
29. Ernst flygter til Amerika.
30. Heinrich og Elise paa Ridetur.
31. »Rid efter dem, Hugo!«
32. »Godsejeren paalagde mig at passe paa Frøkenen!«
33. En grov Besked.

34. Uheldet.
35. Hugo kører Elise hjem i Bilen.
36. Et kedeligt Sygeleje.
37. Brevet fra Banken.
38. 200,000 Kroner!
39. Godsejeren gør Status.
40. Gælden betales.
41. En fattig Mand.
42. For at dække over Sønnen!
43. Forladt af Venner og Bekendte.
44. Heinrich v. Selche hæver Forlovelsen.
45. I en besked. Lejlighed i Hovedstaden.
46. En usædvanlig Tjener.
47. Hugos Regnskab.
48. Midlerne svinder ind.
49. Plads som Tjener paa en Natkafé!
50. Elises Mistanke vækkes.
51. Paa Vej til Kaféen.
52. Blandt Solderister.
53. Et Møde under uventede Former!
54. En Bandit.
55. Hugos resolute Optræden redder Elise.
56. Afskediget.
57. Kærligheds-Tilstaaelsen.
58. Dagen derpaa.
59. Et lykkebringende Brev.
60. Igen en rig Mand.
61. Brevet til Ernst.
62. Det gamle Gods købes tilbage.
63. To Nyforlovede!
64. Naar Lykken vender tilbage.
65. Ende.

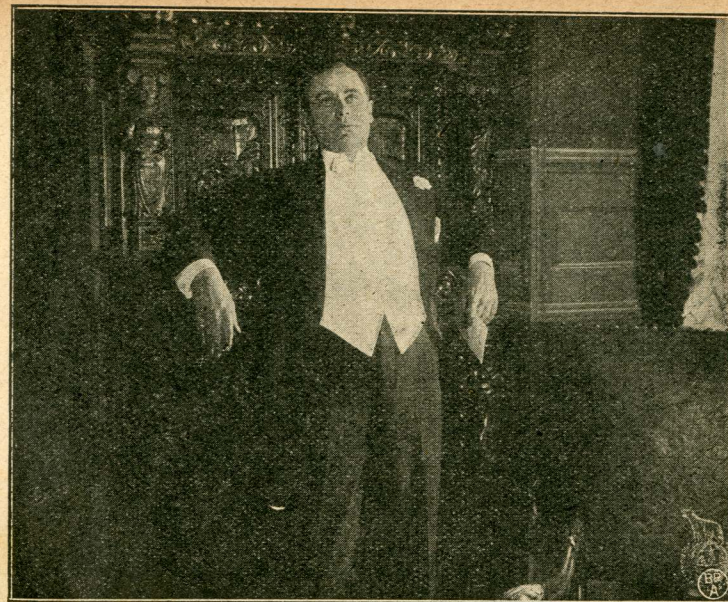
Vald. Psilander.

Hugo Dyhre har efter sin Fader arvet en betydelig Formue, der tillader ham at leve et sorgløst og letsindigt Ungkarleliv uden Tanke for Fremtiden. Men en Dag, da han mindst venter det, melder Livets Alvor sig. Fra sin Sagfører modtager han en kort og knap Meddelelse, gaaende ud paa, at hans Formynder, en Hr. Malting, er flygtet med hele hans Formue uden at efterlade sig noget Spor. For Hugo Dyhre der aldrig har kendt til økonomiske Bekymringer, er dette et frygteligt Slag. Han, som før kun af Navn vidste, hvad Fattigdom var — han er nu selv fattigere end den usleste Tigger, thi som det altid gaar i saadanne Tilfælde finder han sig nu, da Fattigdommen indhenter ham, staaende ganske alene, forladt og forraadt af alle sine Venner.

Hugo Dyhre, for hvem Arbejde hidtil har været noget ganske uvant, maa for at tjene til sit Brød tage Plads som Kelner paa Hotel »Cosmopolite«. Han ved ikke selv, at han med dette Skridt, der i Øjeblikket forekommer ham nedværdigende, i Virkeligheden træder sin Lykke i Møde.

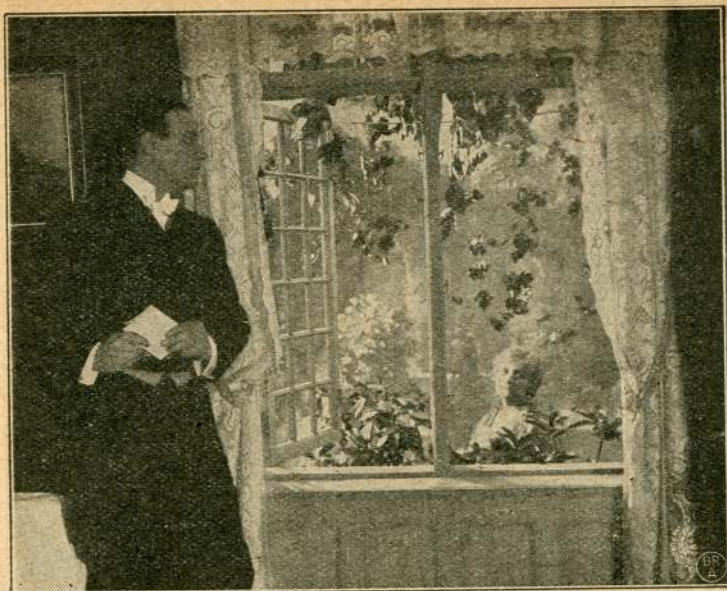
Paa Hotel »Cosmopolite« bor Godsejer Praner med Datteren Elise og hendes Forlovede, Premierløjtnant Heinrich v. Selche. De er kommen til Byen for at besøge Godsejerens Søn, Ernst, der er ansat som Fuldmægtig i en af Hovedstadens Banker. Godsejer Praner føler sig tiltalt af Hugo Dyhres hjælpsomme og beskedne Væsen og tilbyder ham Plads. Hugo Dyhre vil hellere end gerne forlade Hovedstaden, der paa saa mange Maader erindrer ham om hans Ulykke, og endnu mindre har han noget imod at tilbringe nogle Aar i Elises Nær-

Fortvivlede Udsigter.

hed. Ved det første Øjekast, han har vekslet med den unge Pige, er der mellem dem tilvejebragt en hemmelig Forstaaelse, der vokser for hver Dag, de lærer hinanden nærmere at kende. Inden de endnu har talt et Ord sammen om Kærlighed, føler de begge klart, at Skæbnen har bestemt dem for hinanden. De forstaar blot ikke, hvorledes de vel nogensinde skal naa hinanden tværs over det Svælg af sociale Fordomme, som foreløbig skiller dem.

Paa Rejsen hjem fra Hovedstaden støder Skibet, Familien Praner sejler med, paa en løsreven Mine. Der udbryder Panik ombord. Forgæves trygler Elise Løjtnant v. Selche om at bringe hendes gamle, svagelige Fader Hjælp. Hendes ridderlige Forlovede svarer kynisk, at han har vigtigere Ting at tage Vare paa. I en Situation som denne maa enhver være sig selv nærmest.

Kærligheden vaagner.

Saaledes tænker Hugo Dyhre ikke. Med Foragt for sit eget Liv trænger han ind i Godsejer Praners Kahyt, og det lykkes ham at bringe sin Herre i Sikkerhed i en af Redningsbaadene.

Hugo Dyhre har ved denne fortjenstfulde Gerning ikke blot vundet Godsejer Praners Taknemlighed, men ogsaa Elises Hengivenhed. Men han skal faa Lejlighed til at yde sit Herskab endnu større Ofre.

Ernst, der er bleven tilbage i Byen, er en uforbederlig Spiller. Aften efter Aften søger han til Spilleklubberne. Adskillige Gange har hans Fader hjulpet ham ud af Forlegenhed. Hver Gang har den unge Mand lovet Bod og Bedring, men lige saa ofte falder han tilbage til sin Last. For at dække sine Tab, der taarner sig op om ham, har han allerede i en længere Periode systematisk bedraget den Bank, han er ansat i.

Sønnens Forbrydelse.

Da han indser, at han ikke kan fortsætte med denne Trafik, beslutter han at forlade Landet. Dagen efter modtager Faderen Underretning om Bedragerierne fra Bankdirektøren, der af Hensyn til Godsejer Praners uplettede Navn gerne vil undgaa at melde Sønnen til Politiet og derfor giver Faderen 6 Timer at skaffe Pengene i. Det drejer sig om den betydelige Sum 200,000 Kroner. Godsejer Praner gør hurtig sin Status op. Hvis han sælger sit Gods og dækker Sønnens Bedragerier, vil der netop være saa meget tilbage, at han og hans Datter med Nød og næppe kan slaa sig igennem i nogle Aar. Men den hæderlige, gamle Mand gør sig intet Valg. Han betaler.

Nogen Tid senere genfinder vi Fader og Datter i en lille Lejlighed inde i Byen. Alle Familiens gamle Venner har trukket sig tilbage fra dem, især efter at den gamle Mand for at befri Sønnen for enhver Mistanke har paataget sig Skylden

Ruineret.

for deres Fattigdom ved at udsprede, at han har ruineret sig paa Spekulationer. Løjtnant v. Selche benytter Anledningen til at hæve sin Forlovelse med Elise. Den eneste, som trofast bliver ved deres Side, da Ulykkerne styrter ind over dem fra alle Sider, er Hugo Dyhre. Han bliver i sin Plads uden at kræve Løn for sit Arbejde — ja, mere end det: naar det kniber med Husholdningspengene, skyder han til af sin egen Lomme. Da han er naaet Bunden af sin lille sammensparede Kapital, tager han sig en Plads som Kelner paa en Natkafé.

En Aften ser Elise ham hemmeligt forlade sit Værelse. Det vækker hendes Mistanke, at han er i Kjole og hvidt, og hun beslutter at følge efter ham for at erfare, hvilke nye Byrder han har paataget sig for hendes og hendes Faders Skyld. Hun ser ham forsvinde ind i den berygtede Natkafé. Hun gaar efter ham. Men aldrig saa snart er hun naaet indenfor,

før en Herre river fat i hende for at trække hende ned til sig. Da hun ser hans Ansigt, genkender hun ham. Det er Løjtnant v. Selche. Han har ogsaa genkendt hende. Da han tror, at det er hendes Fattigdom, som er Skyld i, at hun nu træffes paa dette Sted, haaner han hende. Men Hugo Dyhre er imidlertid kommen til. Med et vældigt Næveslag slaar han Tølperen i Jorden og befrier saaledes Elise for Fyrens modbydelige Tilnærmelser.

Denne Begivenhed betyder et Vendepunkt i Forholdet mellem Elise og Hugo Dyhre. Samme Aften tilstaar han hende sin Kærlighed, og hun rækker ham sin Mund og sine Hænder til Svar.

Den næste Dag bringer gode Nyheder til det lille Hjem, der i saa lang Tid kun har kendt til Sorger og Bekymringer. Hugo Dyhre faar Meddelelse om, at hans bedrageriske Formynder er bleven arresteret, medens han endnu fandtes i Besiddelse af Hugo Dyhres Formue. Det første de to Nyforlovede foretager sig, efter at have faaet denne glædelige Efterretning, er dels at sørge for at købe Praners gamle Gods tilbage og dels at telegrafere til Ernst, at han har deres og Faderens Tilgivelse og godt kan komme tilbage. Og saaledes forener alle gode Aander sig om — trods alt — at berede den gamle Godsejer en lys og glædelig Livsaften.

- I Livets Brænding .

Personerne:

Hugo Dyhre	Herr Psilander.
Godsejer Praner	Herr Bh. Wilkens.
Elise) hans Børn	Fru Else Frølich.
Ernst)	Herr Carlo Wieth.
Heinrich v. Selche	Herr Rob. Schmidt.

Hugo Dyhre har efter sin Fader arvet en betydelig Formue, der tillader ham at leve et sorgløst og letsindigt Ungkarleliv, uden Tanke for Fremtiden. Men en Dag, da han mindst venter det, melder Livets Alvor sig. Fra sin Sagfører modtager han en kort og knap Meddelelse, gaaende ud paa, at hans Formynder, en Hr. Maltning, er flygtet med hele hans Formue uden at efterlade sig noget Sper. For Hugo Dyhre, der aldrig har kendt til økonomiske Bekymringer, er dette et frygteligt Slag. Han, som før kun af Navn vidste, hvad Fattigdom var, han er nu selv fattigere end den usleste Tigger, thi som det altid gaar i lignende Tilfælde finder han sig, da Fattigdommen indhenter ham, staaende ganske alene, forladt og forraadt af alle sine Venner.

Hugo Dyhre, for hvem Arbejde hidtil har været noget ganske uvant, maa for at tjene til sit Brød tage Plads som Kelner paa Hotel "Cosmopolite". Han ved ikke selv, at han med dette Skridt, der i Øjeblikket forekommer ham nedværdigende, i Virkeligheden træder sin Lykke i Møde.

Paa Hotel "Cosmopolite" bor Godsejer Praner med Datteren Elise og hendes Forlovede, Premierløjtnant Heinrich v. Selche. De er kommen til Byen for at besøge Godsejerens Søn, Ernst, der er ansat som Fuldmægtig i en af Hovedstadens Banker. Godsejer Praner føler sig tiltalt af Hugo Dyhres hjælpsomme og beskedne Væsen og tilbyder ham Plads hos sig. Hugo Dyhre vil hellere end gerne forlade Hovedstaden, der paa saa mange Maader erindrer ham om hans Ulykke, og endnu mindre har han noget imod at tilbringe

nogle Aar i Elises Nærhed. Ved det første Øjekast, han har vekslet med den unge Pige, er der mellem dem tilvejebragt en hemmelig Forstaaelse, der for hver Dag de lærer hinanden nærmere at kende vokser. Inden de endnu har talt et Ord sammen om Kærlighed, føler de begge klart, at Skabnen har bestemt dem for hinanden. De forstaar blot ikke, hvorledes de vel nogensinde skal naa hinanden tværs over det Svælg af sociale Fordomme, som foreløbig skiller dem.

Paa Rejsen hjem fra Hovedstaden støder Skibet, Familien Praner sejler med, paa en løsreven Mine. Der udbryder Panik ombord. Forgæves trygler Elise Løjtnant v. Selche om at bringe hendes gamle, svagelige Fader Hjælp. Hendes ridderlige Forlovede svarer kynisk, at han har vigtigere Ting at tage Vare paa. I en Situation som denne maa enhver være sig selv nærmest.

Saaledes tænker Hugo Dyhre ikke. Med Foragt for sit eget Liv trænger han ind i Godsejer Praners Kahyt, og det lykkes ham at bringe sin Herre i Sikkerhed til en af Redningsbaadene. Hugo Dyhre har ved denne fortjenstfulde Gerning ikke blot vundet Godsejer Praners Taknemlighed men ogsaa Elise's Hengivenhed. Men han skal faa Lejlighed til at yde sit Herskab endnu større Ofre.

Ernst, der er bleven tilbage i Byen, er en uforbedærlig Spiller. Aften efter Aften søger han til Spilleklubberne. Adskillige Gange har hans Fader hjulpet ham ud af Forlegenhed. Hver Gang har den unge Mand lovet Bod og Bedring, men lige saa ofte falder han tilbage til sin Last. Før at dække sine Tab, der taarner sig op om ham, har han allerede i en længere Periode systematisk bedraget den Bank, han er ansat i. Da han indser, at han ikke kan fortsætte med denne Trafik, beslutter han at forlade Landet. Dagen efter modtager Faderen Underretning om Bedrageri-

erne fra Bankdirektøren, der af Hensyn til Godsejer Praners uplettede Navn gerne vil undgaa at melde Sønnen til Politiet og derfor giver Faderen 6 Timer at skaffe Pengene i. Det drejer sig om den betydelige Sum 200,000 Kroner. Godsejer Praner gør hurtig sin Status op. Hvis han sælger sit Gods og dækker Sønnens Bedragerier vil der netop være saa meget tilbage, at han og hans Datter med Nød og næppe kan slaa sig igennem i nogle Aar. Men den hæderlige gamle Mand gør sig intet Valg. Han betaler.-

Nogen Tid senere genfinder vi Fader og Datter i en lille Lejlighed inde i Byen. Alle Familiens gamle Venner har trukket sig tilbage fra dem især efter at den gamle Mand for at befri Sønnen for enhver Mistanke har paataget sig Skylden for deres Fattigdom ved at udsprede, at han har ruineret sig paa Spekulationer. Løjtnant v. Selche benytter Anledningen til at hæve sin Forlovelse med Elise. Den eneste, som trofast bliver ved deres Side nu, da Ulykkerne styrter ind over dem fra alle Sider, er Hugo Dyhre. Han bliver i sin Plads uden at kræve Løn for sit Arbejde - ja, mere end det: naar det kniber med Husholdningspengene, skyder han til af sin egen Lomme. Da han er naaet Bunden af sin lille sammensparede Kapital tager han sig en Plads som Kelner paa en Natcafé.

En Aften ser Elise ham hemmeligt forlade sit Værelse. Det vækker hendes Mistanke, at han er i Kjole og hvidt, og hun beslutter at følge efter ham for at erfare hvilke nye Byrder han har paataget sig for hendes og hendes Faders Skyld. Hun ser ham forsvinde ind i den berygtede Natcafé. Hun gaar efter ham. Men aldrig saasnart er hun naaet indenfor, før en Herre river fat i hende for at trække hende ned til sig. Da hun ser hans Ansigt, genkender hun ham. Det er Løjtnant v. Selche. Han har ogsaa genkendt hende. Da han tror, at det er hendes Fattigdom, som er Skyld i, at hun nu træffes paa dette Sted, haaner han hende. Men Hugo

Dyhre er imidlertid kommen til. Med et veldigt Næveslag slaar han Tølperen i Jorden og befrier saaledes Elise for hans modbydelige Tilnærmelser.

Denne Begivenhed betyder et Vendepunkt i Forholdet mellem Elise og Hugo Dyhre. Samme Aften tilstaar han hende sin Kærlighed, og hun rækker ham sin Mund og sine Hænder til Svar.

Den næste Dag bringer gode Nyheder til det lille Hjem, der i saa lang Tid kun har kendt til Sorger og Bekymringer. Hugo Dyhre faar Meddelelse om, at hans bedrageriske Formynder er bleven arresteret, medens han endnu fandtes i Besiddelse af Hugo Dyhres Formue. Det første de to Nyforlovede foretager sig, efterat have faaet denne glædelige Efterretning, er dels at sørge for at købe Praners gamle Gods tilbage og dels at telegrafere til Ernst, at han har deres og Faderens Tilgivelse og godt kan komme tilbage. Og saaledes forener alle gode Aander sig om - trods alt - at berede den gamle Godsejer en lys og glædelig Livsaften.

000000000000000000000000

Fra Nordisk-samlingen

D e r s c h w i m m e n d e V u l k a n .

Drama in drei Akten.

Personen:

Hartmut von Werden.....Herr Valdemar Psilander.
Rittergutsbesitzer Praner.....Herr Charles Wilkens.
Hilde) seine Kinder.....Frau Else Frölich.
Ernst)Herr Carlo Wieth.
Heinrich von Selke.....Herr Robert Schmidt.

Hartmut von Werden, ein leichtsinner junger Mann, erhält nach einer verbummelten Nacht die Nachricht, dass sein Vermögensverwalter nach Unterschlagung des gesamten Kapitals geflüchtet ist. Werden, der nichts ernsthaftes gelernt hat und niemals entbehren konnte, sieht sich nun der höchsten Not gegenüber. Da die Tage verstreichen, ohne eine Aenderung seiner schwierigen Lage herbeizuführen, sucht Werden, um nicht verhungern zu müssen, eine Stellung als Kellner im Hotel "Metropol".

In dem gleichen Hotel wohnt der Rittergutsbesitzer Praner mit seiner 18jährigen Tochter Hilde und seinem Sohne Ernst. Ernst, der eine gute Stellung als Bankbeamter bekleidet, ist ein leidenschaftlicher Spieler und wird in dieser Leidenschaft noch durch Heinrich von Selke, den Verlobten seiner Schwester, bestärkt. Immer grössere Summen gehen am grünen Tisch verloren, und immer wieder muss der Vater einspringen, um seinen Sohn aus der Verlegenheit herauszureissen. Hartmut von Werden, der mit dem Blick des Psychologen diese Verhältnisse durchschaut, nimmt sich des alten gebeugten Vaters an, soweit dies in seiner bescheidenen Stellung möglich ist. So tritt er auch Hilde näher und gewinnt das reizende Mädchen schliesslich von Herzen lieb. Sein Verhältnis zur Familie gestaltet sich so freundschaftlich, dass der Rittergutsbesitzer ihn zu seiner persönlichen Bedienung bei seiner Abreise mitnimmt. Am Schiffe verspricht Ernst, der zurückbleibt, seinem Vater, das Spiel zu meiden und den Verpflichtungen seines Berufes getreu obzuliegen. Heinrich von Selke nimmt an der Reise

(Der schwimmende Vulkan).

des Rittergutsbesitzers teil. Nach einigen Tagen ruhiger Fahrt über das in der Sonne schimmernde Meer, unterbricht eine furchtbare Katastrophe das friedliche Leben der Reisenden. Eine losgelassene, in den Fluten treibende Mine gerät unter den Bug des Schiffes und explodiert, tiefklaffende Löcher in den Leib des stolzen Dampfers reissend. Der Rittergutsbesitzer hat sich bereits schlafen gelegt, als die furchtbare Detonation seine Kabine erschüttert und durch den Raum, der sich plötzlich in der Kajütenwand öffnet, Ströme von Wasser sich auf sein Bett ergiessen. Hilde, die sich an Deck befindet, fleht ihren Verlobten an, den alten, hilflosen Vater zu retten. Allein Heinrich von Selke enthüllt in diesem Augenblick seinen wahren, rücksichtslos egoistischen Charakter. Er denkt nur an seine eigene Rettung und stösst Hilde, die sich an ihn klammert, brutal zur Seite. Werden, nicht feige, wie der elegante Selke, tut seine Pflicht, ohne dass Hilde ihn darum bittet. Sein eigenes Leben in die Schanze schlagend, dringt er in die Kajüte Praners und trägt den alten Mann auf seinen Arm in das Rettungsboot, das, von schreienden, verzweifelnden Menschen umdrängt, soeben heruntergelassen wird. Voll tiefer Trauer sehen die Schiffbrüchigen, wie das stolze Schiff, das noch vor wenigen Stunden ihre sichere Heimat war, spurlos im Ozean versinkt. Nach längerem Umherirren entdecken sie endlich zwei Rauchwolken am Horizont. Ein grösserer Dampfer, von den Hilferufen der Marconitelegraphisten hierher geführt, nähert sich dem Bote und nimmt sämtliche Schiffbrüchigen auf.

Wenige Tage später trifft der Rittergutsbesitzer auf seinem Gute ein, um schon nach kürzerer Zeit den Besuch Heinrich von Selkes zu empfangen. Selke ist ein leidenschaftlicher Reiter und veranlasst auch Hilde, an seinen tollkühnen Ritten teilzunehmen. Bei einer solchen Gelegenheit schickt der alte Praner in seiner

(Der schwimmende Vulkan)

Herzensangst dem jungen Paar den Diener nach. Allein Selke verläßt die Warnung und verbittet sich jede Einmischung. Aber bei dem nächsten Sprunge über eine Hecke stürzt Hilde doch, und Selke steht in hilfloser Verlegenheit vor der Bewusstlosen. Wieder ist es Hartmut von Werden, der durch seine Energie rettende Hilfe leistet. Er benachrichtigt den Vater und bringt Hilde im Auto heim. Noch während der Arzt um die Verunglückte beschäftigt ist, hat der Rittergutsbesitzer eine heftige Auseinandersetzung mit seinem Schwiegersohn, dem er die Schuld an der Verletzung seiner Tochter beimisst. Nachdem Selke vergebens versucht hat, die Verantwortung auf den Diener zu schieben, reißt er verstört und missgestimmt ab. Aber ein Unglück kommt niemals allein. Pranner erhält in diesen dunklen Tagen die Nachricht, dass sein Sohn nach Unterschlagung von 200.000 Kronen nach Amerika geflüchtet ist. Die Bank setzt ihm eine Frist von 6 Stunden, bevor sie der Polizei Anzeige erstattet. Das Kapital, das sein Sohn veruntruht hat, stellt das gesamte Vermögen des Rittergutsbesitzers dar. Dennoch entschliesst er sich sofort, mit seinem ganzen Hab und Gut für den Sohn einzustehen und der Welt gegenüber die Schuld an seiner Verarmung auf sich zu nehmen.

So klagt er sich auch am nächsten Tage vor seiner Tochter leichtsinniger Spekulationen an. Hilde vermag es nicht zu fassen, dass ihr ruhiger, gütiger Vater leichtsinnig gewirtschaftet haben soll, aber sie trägt das unabwendbare Unglück mit stolzem Mut. Die Familie ist gezwungen, das Gut aufzugeben und in eine bescheidene Stadtwohnung zu ziehen. Von allen Dienstboten bleibt nur Hartmut von Werden bei der verarmten Herrschaft, um ihr seine Dienste ohne Entgelt widmen zu können, sucht er ^{eine} Stellung als Abendkellner und hält nun mit seinen eigenen Zuschüssen den

(Der schwimmende Vulkan).

kleinen Haushalt über Wasser. Allein Hilde errät die Aufopferung des Dieners und geht ihm eines Tages nach, um festzustellen, was ihn jeden Abend beschäftigt. Dabei gerät sie in das Weinhaus, in dem Werden bedient. Sie will schon wieder umkehren, als sie plötzlich ihren früheren Verlobten trifft, der sie mit höhnischen Worten an seinen Tisch zu zerren versucht. Werden beobachtet ihn dabei und stellt sich zwischen ihn und das gekränkte junge Mädchen. Es kommt zu einer heftigen Auseinandersetzung und Tätlichkeiten zwischen den Beiden, bei deren Verlauf Heinrich von Selken den Kürzeren zieht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als er jedoch heimkehrt, erwartet ihn ein grosses, reines Glück. Hilde, von seinem Grossmut und seiner Güte bezwungen, gesteht ihm, dass auch sie ihn von dem Tage an liebt, da Selke sich weigerte, ihren Vater zu retten. Vorläufig muss das junge Paar allerdings sein Glück vor den Augen der Welt verschliessen. Da erhält Hartmut von Werden die Nachricht, dass sein betrügerischer Vermögens-Verwalter verhaftet ist und bei ihm noch der grössere Teil seines Vermögens gefunden wurde. Er kann nun die Zwangsvollstreckung des Pranerschen Gutes aufheben und den verlorenen Sohn aus Amerika zurückkommen lassen. Auch der alte Vater, der ^{endlich} aufatmen darf, nimmt nun mit erleichtertem Herzen an dem Glück seiner Kinder innigen Anteil.

.....

Kommen lassen. Auch der alte Vater, der mit seinen beiden Söhnen auf den verlorenen Sohn aus Amerika zurück-
gekommen wurde. Er kann nur die Vermögensverrechnung der Franz-
osen erhalten und bei ihm noch der gesamte Teil seines Vermögens
werden die Nachkommen, dass sein Vermögen veräußert
wird vor den Augen der Welt. Es erhält Harriet von
Vater zu retten. Vollständig. Es erhält Harriet von
noch sie ihn von der Welt. Es erhält Harriet von
von seinen Grossvater zu retten. Es erhält Harriet von
er jedoch sein Leben, erwartet ihn ein Grossvater, reines Glück. Harriet,
den Harriet nicht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als
keinen zwischen den beiden, bei deren Verlust Harriet von seinen
chen. Es kann, in einer heiligen Abschiedsrede und Harriet
dabei die Welt sich zwischen ihm und das Verbrechen zu retten.
Harriet seinen Blick zu seinen Verstand. Werden beobachtet ihn
Harriet nicht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als
den Harriet nicht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als
im Leben. Werden beobachtet ihn. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als
den Harriet nicht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als
kleinen Harriet nicht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als
(Der gesamte Artikel ist hier.)

Dans les brisants de la vie.

Personnages:

Hugues Dorsenne.	Valdemar Psilander.
Brion, propriétaire d'un domaine. . .	Charles Wilken.
Florence) ses	Else Frölich.
Ernest) enfants.	Carlo Wieth.
Henri du Prat, lieutenant	Robert Schmidt.

Hugues Dorsenne mène, grâce à la fortune que son père lui a laissée une vie de célibataire insouciant et dissipé.

Un beau jour cependant les circonstances de sa vie changent tout à fait d'aspect. Il reçoit une lettre de son notaire, qui lui annonce, que son tuteur M. Mansard s'est enfui avec toute sa fortune. C'est un coup terrible pour lui, qui n'a jamais eu de soucis économiques. Lui, qui jusqu'ici n'a connu la pauvreté que de nom, est maintenant plus pauvre que le mendiant le plus misérable, car tous ses amis l'abandonnent, comme font souvent les amis, quand on n'a plus d'argent.

Hugues Dorsenne, qui n'a jamais travaillé, est bientôt au bout de ses ressources, et doit prendre une place de garçon, vacante à l'Hôtel "Cosmopolite".

Cette démarche, qui à présent lui semble d'être dégradante lui portera cependant plus tard un bonheur, dont il n'a jamais rêvé.

Parmi les hôtes de l'hôtel se trouve M. Brion, propriétaire d'un grand domaine, avec sa fille, Florence et son fiancé le lieutenant, Henri du Prat. Ils sont venus à la capitale pour voir le fils de M. Brion, Ernest, employé d'une des plus grandes banques de la ville.

La manière d'être de Hugues Dorsenne plaît beaucoup à M. Brion, qui lui offre d'entrer à son service comme domestique. Hugues ne demande pas mieux que de quitter la capitale, qui lui rappelle son malheur, et en outre il sera heureux de passer quelques années auprès de Florence. A la première vue il s'est épris de la jeune fille, et peu à peu des intelligences secrètes sont nées entre les deux jeunes gens. Sans avoir jamais parlé d'amour, ils savent,

qu'ils sont destinés l'un pour l'autre. Mais comment serait-ce possible de franchir le mur de préjugés sociaux, qui les sépare?

De retour à la maison, le bateau à vapeur, à bord duquel se trouve la famille Brion, touche une mine dérivante. Une panique se répand à bord. En vain Florence implore son fiancé, le lieutenant du Prat, de sauver son père, il lui répond cyniquement, que dans une pareille situation il faut que chacun pense à soi. Mais Hugues Dorsenne, bravant la mort, trouve accès à la cabine où se trouve M. Brion, et réussit à le mettre en sûreté dans un des canots, autour desquels il y a une lutte acharnée. Grâce à son courage il a acquit non seulement la gratitude de M. Brion, mais encore mieux, la reconnaissance profonde de Florence.

Avant longtemps il aura cependant une autre occasion de servir son maître

Ernest, le fils de M. Brion, qui est resté à la capitale, est un joueur effréné. Tous les soirs il fréquente les maisons de jeu. A différentes reprises son père l'a tiré d'embarras, et chaque fois il a promis de ne pas recommencer, mais la passion de jeu s'empare toujours de nouveau de lui.

Pour couvrir ses pertes, qui s'entassaient de plus en plus, il a depuis quelque temps trompé la Banque de très fortes sommes.

Comprenant qu'il ne peut pas continuer, il se décide à quitter le pays. Le lendemain matin M. Brion reçoit une lettre du directeur de la banque, lui annonçant, que son fils a soustrait 200,000 francs à la Banque. A cause du nom honorable de M. Brion il veut attendre encore six heures avant de déposer plainte.

M. Brion comprend, qu'il serait à même de payer la somme, s'il vendrait son domaine. En ce cas il lui restera un peu d'argent, qui cependant à peine suffira à son entretien et celui de sa fille. Mais en homme honorable il n'a pas de choix, et il procure l'argent.

Quelque temps après les Brion ont quitté leur château pour s'installer dans un petit appartement dans la ville. Tous les amis de famille se sont

retirés d'elle, surtout après que le vieil homme, a pris la faute sur lui, afin qu'on ne soupçonne pas son fils, en répandant que c'est à cause de mauvaises spéculations qu'il a été ruiné.

Le lieutenant du Prat profite de l'occasion pour rompre ses fiançailles avec Florence.

Hugues Dorsenne est le seul qui est resté fidèle à la famille malheureuse. Afin de pouvoir rester au service de M. Brion, sans avoir besoin de demander des gages, il obtient une place dans un café de nuit et des fois il paie quand-même de ses propres économies les frais du ménage.

Un soir Florence s'aperçoit qu'il quitte secrètement sa chambre en habit, et elle se décide à le suivre, craignant qu'il s'impose de nouveaux sacrifices pour elle et pour son père. Elle voit Hugues disparaître dans un café de nuit mal famé et elle le suit. Mais aussitôt qu'elle est entrée, un homme la saisit, essayant de la tirer vers lui. Voyant sa figure elle reconnaît le lieutenant du Prat. Il aussi l'a reconnue et croyant que c'est à cause de sa pauvreté qu'elle y est venue il se moque d'elle disant: "Ah, Mademoiselle, vous en êtes enfin arrivée là?"

Entretiens ^{il} Hugues s'est approché et avec un coup de poing il jette l'offenseur par terre pour délivrer Florence de ses insultes. Cet événement marque le point tournant des relations entre Hugues et Florence. Le même soir il avoue qu'il l'aime, et n'ose à peine croire à un si grand bonheur, quand Florence lui dit, qu'elle a pendant longtemps répondu à son amour.

Le lendemain porte une bonne nouvelle à la famille, qui jusqu'ici n'a connu que des malheurs.

Hugues reçoit une lettre de son notaire, qui lui annonce, que son tuteur malhonnête vient d'être arrêté et qu'il a été trouvé en possession de toute la fortune de Hugues.

Hugues rachète le domaine Brion et un télégramme est envoyé à Ernest lui demandant de revenir par le premier bateau, ses dettes étant payées.

Ainsi retourne la bonheur à la famille Brion.

Nyt Program fra Lørdag den 11. November.

Gaumonts Ugerevue.

Moden paa Teatret. Frk Pierette Madd fra Pariser-Teatret „Palais Royal“ (Kjoler fra George'te og Cie.

I Maj i Paris. Majdags-Blomsten i Paris er Lilliekonvallen; den siges at skulle bringe Lykke.

Paris. Præsident Poincare indvier et Mindesmærke, der er rejst over de i Krigen faldne dramatiske Forfattere. Det er hugget af den bekendte franske Billedhugger Bartholome.

Paris. Løjtnant Jean Nicolajs Bryllup med Frk. Madeleine Roussel, Datter af den kendte franske Militær-Forfatter Oberstløjtnant Roussel.

Kvindelig Arbejderskraft under Krigen: Kvinder, der konstruerer Væg-Flader til Barakker i Armeen.

Paris. De kgl. italienske Karabinierer og den franske republikanske Gardes Musik-korps giver en Koncert til Fordel for Krigens Velgørenheds-Værk.

Den italienske Flyver Andrea Bobba, der har fundet Døden foran Verdun.

Hopewell (Virginia). En By, der er konstrueret i et Aar, er ødelagt af en Ildebrand. Rockland (Forenede Stater). Den nye Dreadnought „Oklahoma“ paa Hurtigheheds-prøve.

England. Irske-Garde holder Sportsfest.

I Livets Brænding.

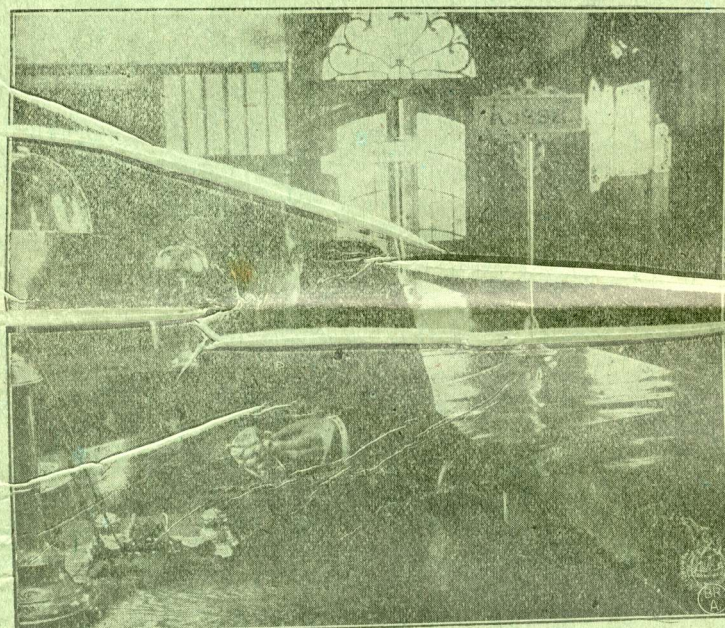
En Kærlighedsroman
i 3 Akter, 65 Afd.

Optaget af Nordisk Films Compagni.

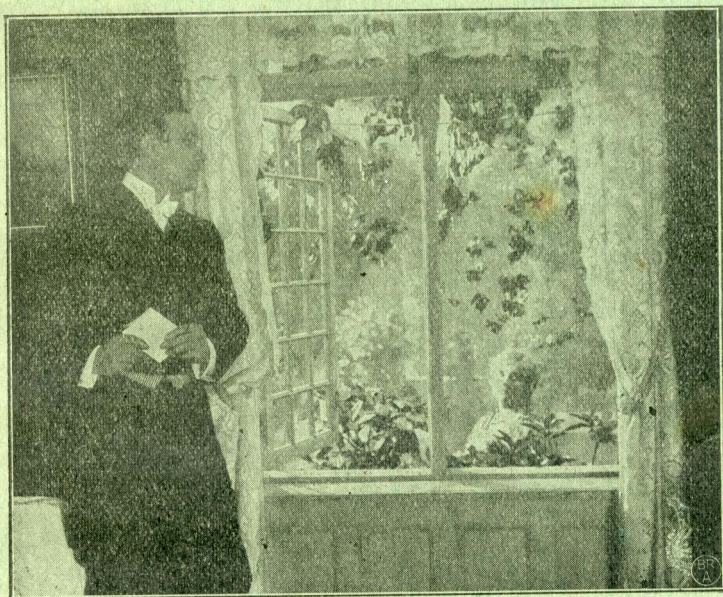
PERSONERNE:

Hugo Dyhre		Hr. Vald. Psilander.
Godsejer Praner		Hr. Ch. Wilkens.
Elise	} hans Børn	Fru Else Frølich.
Ernst		Hr. Carlo Wieth.
Heinrich v. Solche		Hr. Robert Schmidt.

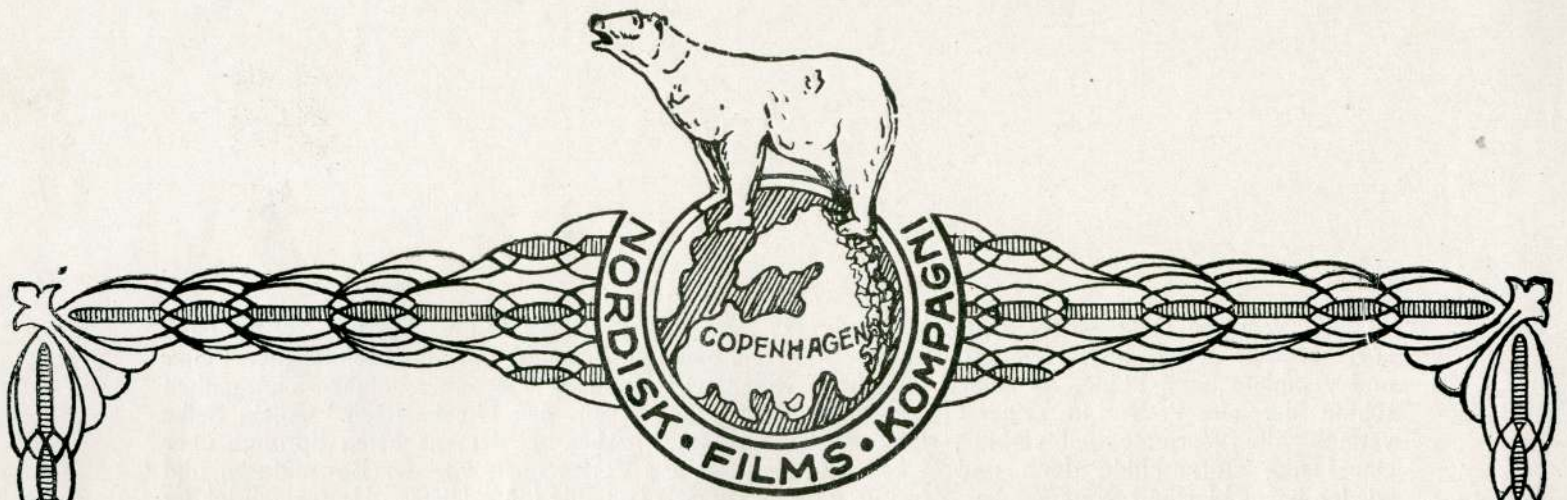
Valdemar Psilander

end baaret mange Films frem til Sejr — større Triumf end den, han her fejrer, en mere eklatant Sejr end den, han her vinder, har han aldrig vundet! Denne Film tager Publikum om Hjertet, stemmer til Alvor og maner til Ro — saa bedaa-
rende spilles den.

1 Efter en lystig Nat	33 En grov Besked
2 Hugo i sit Hjem	34 Uheldet
3 Brevet fra Sagføreren	35 Hugo kører Elise hjem i Bilen
4 Ruineret!	36 Et kedeligt Sy eleje
5 Hugo maa tjene til Livets Ophold	37 Brevet fra Banken
6 I Hotel „Cosmopolite“	38 200,000 Kroner
7 En Plads som Tjener	39 Godsejeren gør Status
8 Den gamle Godsejer Praner med Familie	40 Gælden befales
9 En virkelig Gentleman-Tjener	41 En fattig Mand
10 En betydningsfuld Samtale	42 For at dække over Sønnen
11 Datteren Elise	43 Forladt af Venner og Bekendte
12 „Har De Lyst til at blive min Tjener?“	44 v. Selche hæver Forlovelsen
13 Det nye Engagement tiltrædes	45 I en beskeden Lejlighed i Hoved-
staden
14 Godsejeren rejser	46 En usædvanlig Tjener
15 Ombord paa Damperen	47 Eugos Regnskab
16 En drivende Mine	48 Midlerne svinder ind
17 Eksplosionen	49 Plads som Tjener paa en Natcafé
18 Kampen om Redningsbaadene	50 Elises Mistanke vækkes
19 „Red min gamle Fader, Heinrich!“	51 Paa Vej til Cafeen
20 En Pjalt	52 Blandt Solderister
21 Hugo tænker kun paa sin Herre	53 Et Møde under uventede Former
22 Reddet!	54 En Bandit
23 I Hovedstaden	55 Hugos resolute Optræden redder
Elise
24 Ernst er uforbederlig Spiller	56 Afskediget
25 Spillegælden vokser	57 Kærligheds-Tilstaaelsen
26 Hvorledes den dækkes	58 Dagen derpaa
27 Eos Godsejer Praner	59 Et lykkebringende Brev
28 En beundringsværdig Tjener	60 Igen en rig Mand
29 Ernst flygter til Amerika	61 Brevet til Ernst
30 Heinrich og Elise paa Ridetur	62 Det gamle Gods købes tilbage
31 „Rid efter dem, Hugo!“	63 To Nyforlovede
32 „Godsejeren paalagde mig at passe
paa Frøkenen“	64 Naar Lykken vender tilbage
	65 Ende

Søndag Kl. 4, 5, 7, 8, 9 og 10.

Der schwimmende Vulkan

Drama in drei Akten

Personen:

Hartmut von Werden	Herr Valdemar Psilander
Rittergutsbesitzer Prener	Herr Charles Wilkens
Hilde } seine Kinder	Frau Else Fröhlich
Ernst }	Herr Charlo Wieth
Heinrich von Selke	Herr Robert Schmidt

Hartmut von Werden, ein leichtsinniger junger Mann, erhält nach einer verbummelten Nacht die Nachricht, daß sein Vermögensverwalter nach Unterschlagung des gesamten Kapitals geflüchtet ist. Werden, der nichts Ernsthaftes gelernt hat und niemals entbehren konnte, sieht sich nun der höchsten Not gegenüber. Da die Tage verstreichen, ohne eine Änderung seiner schwierigen Lage herbeizuführen, sucht Werden, um nicht verhungern zu müssen, eine Stellung als Kellner im Hotel „Metropol“.

In dem gleichen Hotel wohnt der Rittergutsbesitzer Prener mit seiner 18jährigen Tochter Hilde und seinem Sohne Ernst. Ernst, der eine gute Stellung als Bankbeamter bekleidet, ist ein leidenschaftlicher Spieler und wird in dieser Leidenschaft noch durch Heinrich von Selke, den Verlobten seiner Schwester bestärkt. Immer größere Summen gehen am grünen Tisch verloren, und immer wieder muß der Vater einspringen, um seinen Sohn aus der Verlegenheit herauszureißen. Hartmut von Werden, der mit dem Blick des Psychologen diese Verhältnisse durchschaut, nimmt sich des alten gebeugten Vaters an, soweit dies in seiner bescheidenen Stellung möglich ist. So tritt er auch Hilde näher und gewinnt das liebreizende Mädchen schließlich von Herzen lieb. Sein Verhältnis zur Familie gestaltet sich so freundschaftlich, daß der Rittergutsbesitzer ihm zu seiner persönlichen Bedienung bei seiner Abreise mitnimmt. Am Schiffe verspricht Ernst, der zurückbleibt, seinem Vater, das Spiel zu meiden und den Verpflichtungen seines Berufes getreu obzuliegen. Heinrich von Selke nimmt an der Reise des Rittergutsbesitzers teil. Nach einigen Tagen ruhiger Fahrt über das in der Sonne schimmernde Meer, unterbricht eine furchtbare Katastrophe das friedliche Leben der Reisenden. Eine losgelassene, in den Fluten treibende Mine, gerät unter den Bug des Schiffes und explodiert, tiefklaffende Löcher in den Leib des stolzen Dampfers reißend. Der Rittergutsbesitzer hat sich bereits schlafen gelegt, als die furchtbare Detonation seine Kabine erschütterte und durch den Raum, der sich plötzlich in der Kajütenwand öffnet, Ströme von Wasser sich auf sein Bett ergießen. Hilde, die sich bereits an Deck befindet, fleht ihren Verlobten an, den alten, hilflosen Vater zu retten. Allein Heinrich von Selke enthüllt in diesem Augenblick seinen wahren, rücksichtslos egoistischen Charakter. Er denkt nur an seine eigene Rettung und stößt Hilde, die sich an ihn klammert, brutal zur Seite. Werden, nicht feige, wie der elegante Selke, tut seine Pflicht, ohne das Hilde ihn darum bittet. Sein eigenes Leben in die Schanze schlagend, dringt er in die Kajüte Preners ein und trägt den alten Mann auf seinen Armen in das Rettungsboot, das, von schreienden, verzweifelnden Menschen umdrängt, soeben heruntergelassen wird. Voll tiefer Trauer sehen die Schiffbrüchigen, wie das stolze Schiff, das noch vor wenigen Stunden ihre sichere Heimat war, spurlos im Ozean versinkt. Nach längerem Umherirren entdecken sie endlich zwei Rauchwolken am Horizont. Ein größerer Dampfer, von den Hilferufen der Marconi-Telegraphisten hierher geführt, nähert sich dem Boote und nimmt sämtliche Schiffbrüchigen auf.

Wenige Tage später trifft der Rittergutsbesitzer auf seinem Gute ein, um schon nach kürzerer Zeit den Besuch Heinrich von Selkes zu empfangen. Selke ist ein leidenschaftlicher Reiter und veranlaßt auch Hilde, an seinen tollkühnen Ritten teilzunehmen. Bei einer solchen Gelegenheit schickt der alte Prener in seiner Herzensangst dem jungen Paar den Diener nach. Allein Selke verachtet die Warnung und verbittet sich jede Einmischung. Aber bei dem nächsten Sprunge über eine Hecke stürzt Hilde doch und Selke steht in hilfloser Verlegenheit vor der Bewußtlosen und wieder ist es Hartmut von Werden, der durch seine Energie rettende Hilfe leistet. Er benachrichtigt den Vater und bringt Hilde im Auto heim. Noch während der Arzt um die Verunglückte beschäftigt ist, hat der Rittergutsbesitzer eine heftige Auseinandersetzung mit seinem Schwiegersohn, dem er die Schuld an der Verletzung seiner Tochter beimißt. Nachdem Selke vergebens versucht hat, die Verantwortung auf den Diener zu schieben, reist er empört und mißgestimmt ab. Aber ein Unglück kommt niemals allein. Prener erhält in diesen dunklen Tagen die Nachricht, daß sein Sohn nach Unterschlagung von 200000 Kronen nach Amerika geflüchtet ist. Die Bank setzt ihm eine Frist von 6 Stunden, bevor sie der Polizei Anzeige erstattet. Das Kapital, das sein Sohn veruntreut hat, stellt das gesamte Vermögen des Rittergutsbesitzers dar. Dennoch entschließt er sich sofort, mit seinem ganzen Hab und Gut für den Sohn einzustehen und der Welt gegenüber die Schuld an seiner Verarmung auf sich zu nehmen.

So klagt er sich auch am nächsten Tage vor seiner Tochter leichtsinniger Spekulationen an. Hilde vermag es nicht zu fassen, daß ihr ruhiger, gütiger Vater leichtsinnig gewirtschaftet haben soll, aber sie trägt das unabwendbare Unglück mit stolzem Mut. Die Familie ist gezwungen, das Gut aufzugeben und in eine bescheidene Stadtwohnung zu ziehen. Von allen Diensthoten bleibt nur Hartmut von Werden bei der verarmten Herrschaft. Um ihr seine Dienste ohne Entgelt widmen zu können, sucht er eine Stellung als Abendkellner und hält nun mit seinen eigenen Zuschüssen den kleinen Haushalt über Wasser. Allein Hilde errät die Aufopferung des Diener und geht ihm eines Tages nach, um festzustellen, was ihn jeden Abend beschäftigt. Dabei gerät sie in das Weinhaus in dem Werden bedient. Sie will schon wieder umkehren, als sie plötzlich ihren früheren Verlobten trifft, der sie mit höhnischen Worten an seinen Tisch zu zerren versucht. Werden beobachtet ihn dabei und stellt sich zwischen ihn und das gekränkte junge Mädchen. Es kommt zu einer heftigen Auseinandersetzung und Tätlichkeiten zwischen den Beiden, in deren Verlauf Heinrich von Selke den Kürzeren zieht. Werden erhält seine sofortige Entlassung. Als er jedoch heimkehrt, erwartet ihn ein großes, reines Glück. Hilde, von seiner Großmut und seiner Güte bezwungen, gesteht ihm, daß auch sie ihn von dem Tage an liebt, da Selke sich weigerte, ihren Vater zu retten. Vorläufig muß das junge Paar allerdings sein Glück vor den Augen der Welt verschließen. Da erhält Hartmut von Werden die Nachricht, daß sein betrügerischer Vermögensverwalter verhaftet ist und bei ihm noch der größere Teil seines Vermögens gefunden wurde. Er kann nun die Zwangsvollstreckung des Prenerschen Gutes aufheben und den verlorenen Sohn aus Amerika zurückkommen lassen. Auch der alte Vater, der endlich aufatmen darf, nimmt nun mit erleichtertem Herzen an dem Glück seiner Kinder innigen Anteil.

Nordische Film Co.

G. m. b. H.

Berlin ≈ Breslau ≈ Düsseldorf ≈ Hamburg
 Leipzig ≈ München ≈ Amsterdam ≈ Zürich

